

Zcela jsem se svíravého pocitu nedokázala zbavit ani tady, pod klenutým stropem, k němuž se od kamenné podlahy natahovaly vysoké věže regálů a polic s knihami.

Nad vším se vznášela vůně starého papíru, nadýchaných chomáčků prachu, které unikly věčně zasněným očím starého knihovníka, a... ještě něčeho. Byl to jen lehký tón, taková esence vůně, která se nedá popsat slovy.

Pokaždé když jsem se jí zhluboka nadechla, bylo to jako návrat do dětství. Do bezstarostné doby, kdy jsem utíkala z hodin ručních prací, lekcí náboženství a dalších podobně užitečných nesmyslů. Tehdy moje kroky pokaždé vedly sem, do poklidného království knih – nejen popsaných archů, ale dávných příběhů, vzdálených zemí a nových vědomostí.

To mě bavilo mnohem víc než vyšívání gobelínů nebo vřelé úsměvy pro cizí delegace.

A když už byla řeč o *cizích delegacích*... Napětí se vkradlo zpátky. S hořkou pachutí se mi usídlilo mezi žebry.

Nostalgické vzpomínky vystřídal nepříjemný návrat do reality, v níž nebudu víc než jen hezká ozdoba. Sestra knížete, která musí během diplomatických jednání mlčet, mile se usmívat a pronášet prázdné fráze. A případně dnešní večer stráví tak radostným způsobem, že bude dělat společnost některému z terespontských diplomatů. *Jak lákavá vyhlídka*... Tedy za předpokladu, že se ten jižan vůbec uráčí dostavit.

Ne že by mě jeho nepřítomnost nějak trápila. Alespoň mám záminku pro chvíli klidu nad dobrou knihou, aniž by vzápětí následovala Roderikova přednáška na ohrané téma. Že bych se měla věnovat spíš rozvíjení dovedností *dobře vychovaných urozených dívek*.

Hebkou látku sukně jsem musela přizvednout. Jinak hrozilo, že si ji přišlápnu. Vybledlý koberec na podlaze by můj pád asi moc neměkčil.

Bříšky prstů jsem zálibně přejížděla po hřbetech knih. Některé byly popraskané, ohmatané, na jiných se zachovalo původní zdobení téměř beze změny.

Upoutal mě jeden ze svazků v horní polici. V měkké kůži knižního hřbetu se název vlivem stáří nakrabil, ale pořád byl čitelný. Kniha pojednávala o historii knížectví, o tradicích...

Roderik se vyjádřil v tom smyslu, že chce Terespontcům přiblížit naši kulturu. Těžko říct, jestli se domnívá, že se na nás přestanou dívat spatra. Jako na *barbary ze severu*. Byl to jen pokus zabránit tomu, aby se dlouholeté napětí mezi oběma zeměmi ještě víc vyhrotilo. Stačilo málo, aby se zvrhlo do podoby nejhorší noční můry.

Bratr se snažil za všech sil, ale zaujměte roli, na kterou vás nikdo nikdy nepřipravoval. Zvlášť pokud jste celé roky stáli ve stínu prvorozeného syna jen jako jeho náhradník, jako druhorozený.

Natáhla jsem se po svazku. Marně. Nacházel se moc vysoko, abych na něj dosáhla ze země. *Nicméně*...

Nehodilo se to. Ne pro iocarnskou *riónis*, ale... pokud mi ta rozviklaná židle pomůže dostat se ke knize, nebude mi v nejmenším vadit, že se protivím veškeré etiketě. Mravokárci byli daleko. A terespontský vyslanec, *zaplat bohům*, nejspíš taky.

Ještě víc jsem podkasala sukni a teprve na několikátý pokus se mi podařilo na židli vyhoupnout. Až poté, co jsem se konečky prstů zachytila o nejbližší polici s knihami. Frustrovaně jsem si oddechla.

Před Roderikem bych to samozřejmě nahlas nepřiznala, ale tyhle šaty byly vážně za trest. Nedalo se v nich pořádně nadechnout. Švy v hebké, mechově zelené látce právě varovně zapraskaly.

Bréag to vezmi! Jenže šaty mě prostě nepustily. Nedovolily mi pořádně natáhnout paži. Svazek byl skoro na dosah ruky, nedělila mě od něj vzdálenost větší než půl dlaně, přesto...

Židle se zakymácela. Zaskřípěla a její viklající se nohy zaškrábaly o podlahu, až se mi stáhl žaludek.